

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Pavlíkem
sídlem K Nemocnici 14, 741 01 Nový Jičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021 č. j. MSK 10524/2021, ve věci
přestupku podle živnostenského zákona

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 18. 3. 2021 č. j. MSK 10524/2021 a rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 7. 12. 2020 č. j. MUOR 170694/2020 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Tomáše Pavlíka, sídlem K Nemocnici 14, 741 01 Nový Jičín.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021 č. j. MSK 10524/2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského

úřadu Orlová ze dne 7. 12. 2020 č. j. MUOR 170694/2020 (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 61 odst. 3 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měl dopustit tím, že nejméně v období od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020 prováděl nákup předmětů kulturní hodnoty za účelem jejich prodeje a prodej, přičemž prostřednictvím aukčního portálu Aukro.cz (úctu „kawie“) nabízel a prodal 2 455 předmětů kulturní hodnoty (především mincí a medailí) v celkové částce 2 515 341 Kč, a prostřednictvím inzertního portálu Sbazar.cz (úctu „X“) nabízel k prodeji 195 předmětů kulturní hodnoty v celkové částce 703 349 Kč, tedy provozoval činnost, která je předmětem živnosti vázané s předmětem podnikání *„Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“*, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V prvostupňovém rozhodnutí ve skutkové větě ani v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, o jaké předměty se konkrétně jednalo. Dle žalobce se v posuzované věci nelze odvolávat na to, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku není třeba uvést přesný počet a typ nakoupených nebo prodaných předmětů a stačí označit tyto předměty obecně jako mince, bankovky apod. Žalobce byl stíhán za to, že nakupoval a prodával předměty jisté konkrétní kvality – předměty kulturní hodnoty. Ne každá mince, bankovka či medaile je předmětem kulturní hodnoty. Podle žalobce bylo na místě, aby správní orgán v rozhodnutí jednoznačně uvedl, které mince, bankovky a medaile považuje za předměty kulturní hodnoty a proč. Prodej a nákup jiných mincí, bankovek a medailí než těch, které mají kulturní hodnotu, by totiž žalobci obvinění z předmětného přestupku nezpůsobilo. Určení, zda konkrétní mince, bankovky a medaile prodávané žalobcem byly nebo nebyly předměty kulturní hodnoty, je proto nutně součástí rozhodování správního orgánu. Žalobce rovněž poukazuje na to, že věci, které neprodal na jednom inzertním portále, pak zkoušel prodat na druhém, nebo stejnou věc inzeroval vícekrát. Není proto vyloučeno, že správní orgán dospěl také k nesprávnému počtu předmětů. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož nesplňuje náležitosti dle ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a je v rozporu s § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“).
- 2) Ve správním řízení nebylo prokázáno, že žalobce nakupoval a prodával předměty kulturní hodnoty, což zakládá další vadu řízení, resp. rozhodnutí.
- 3) Žalobce namítl nesprávné právní hodnocení věci. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že činnost žalobce není sběratelstvím, ale vykazuje znaky podnikání, živnosti. Žalobce je sběratelem mnoho let a jeho sbírka čítá tisíce kusů. Rozhodl se rozprodat její část zejména proto, že potřebuje peníze na rekonstrukci domu. S ohledem na značný rozsah sbírky ji není schopen prodat najednou, neboť takový zájemce zřejmě neexistuje, a navíc by takto získal nižší cenu,

než když části sbírky prodá po jednotlivých kusech. Protože je sbírka značně rozsáhlá, není v silách jednoho člověka zpracovat a vyhotovit najednou tisíce inzerátů a předměty najednou prodat. Z toho důvodu se žalobce rozhodl sbírku prodat postupně, což při jejím rozsahu zabere časově celé měsíce. Správní orgán se mylí, má-li za to, že v jednání žalobce je naplněn znak soustavnosti. Podle žalobce jde o jednorázové rozhodnutí prodat sbírku či její část, kdy je žalobce z objektivních důvodů nucen rozprostit prodej na delší dobu. Rozsah své sbírky v dubnu 2018, tedy před obdobím, za něž je žalobce uznán vinným z přestupku, žalobce prokazuje usnesením Policie ČR (dále jen „PČR“), kterým mu byla vrácena v trestním řízení zajištěná sbírka.

- 4) Dále žalobce namítl, že účelem jeho činnosti rovněž není dosažení zisku. Žalobce rozprodává svou sbírku, kterou vlastní roky, čímž svůj majetek transformuje z movitých věcí na peníze. Žalobce není motivován snahou vydělat z neustálého obratu zboží (nákup a prodej se ziskem) a neživí se tím. To je také závěr, ke kterému dospěla PČR a státní zastupitelství v trestním řízení vedeném proti žalobci a také finanční úřad v daňovém řízení vedeném s žalobcem. Podle žalobce není naplněn další znak podnikání, tj. účel dosažení zisku. Dle žalobce absence znaků soustavnosti a dosažení zisku nutně vede k závěru, že činnost žalobce není živností ve smyslu § 2 živnostenského zákona, a proto k ní není zapotřebí živnostenského oprávnění. V takovém případě ovšem nelze žalobce uznat vinným z přestupku dle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona, neboť toho se může dopustit jen ten, kdo provozuje činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění. Jednání žalobce není přestupkem a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona. Žalovaný se se shodnými odvolacími námitkami vůbec nevypořádal.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, správní orgán I. stupně i žalovaný měli dostatek podkladů k vydání rozhodnutí a skutkové okolnosti byly zjištěny v potřebném rozsahu.
4. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence konkrétní specifikace předmětů prodeje žalovaný uvedl, že vzhledem k vysokému počtu zjištěných předmětů kulturní hodnoty, konkrétně 2 650 kusů, nebylo možno všechny pojmut do výroku rozhodnutí položkovým výčtem s příslušným znaleckým zdůvodněním. V rozhodnutí se nelze ani podrobněji jednotlivými předměty zabývat a detailně odůvodňovat, zda ta či ona mince je předmětem kulturní hodnoty, případně z jakého důvodu není. Podle žalovaného je v daném případě zcela dostačující odůvodnění správního orgánu I. stupně uvedené na stranách 5 a 6 jeho rozhodnutí, kde naprosto jasně vymezil, které předměty považuje za předměty kulturní hodnoty a proč. S ohledem na příslušnou spisovou dokumentaci, v níž jsou založeny mimo jiné seznamy nabídek inzerované na internetových portálech Aukro.cz a Sbazar.cz a také protokol o kontrole ze dne 11. 8. 2020, nemohou vyvstat pochybnosti, které předměty považují správní orgány za předměty kulturní hodnoty. Žalovaný dále zdůraznil, že analýzou nabídek předmětů inzerovaných žalobcem na portálech Aukro.cz a Sbazar.cz byla zjištěna nabídka a prodej předmětů kulturní hodnoty. Rozsah činnosti žalobce při prodeji předmětů kulturní hodnoty a časové rozložení tohoto prodeje je definován v bodech 6 a 7 protokolu o kontrole ze dne 11. 8. 2020. Žalovaný rovněž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019 sp. zn. 5 Tdo 196/2019-1159, na jehož základě má za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně popisuje skutkovou podstatu přestupku

neoprávněného podnikání, když vymezuje činnost, rámcový rozsah s přesným počtem transakcí, dobu trvání i územní rozsah.

5. K žalobní námitce, že posuzovaná činnost žalobce není živností a žalobce sbírku rozprodával pouze za účelem transformace majetku, kdy potřeboval finance na rekonstrukci domu, přičemž sbírku vzhledem k jejímu rozsahu nemohl prodat za odpovídající hodnotu najednou, a proto byl přinucen ji rozprodat postupně, žalovaný uvedl, že toto žalobcovo tvrzení považuje za naprosto účelové, uplatněné ve snaze vyvinít se.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil dne 15. 5. 2020 u žalobce živnostenskou kontrolu dle § 60a živnostenského zákona zaměřenou na dodržování živnostenského zákona. Kontrolovaným obdobím byl časový interval od 1. 1. 2019 do 30. 4. 2020. Dle kontrolního protokolu ze dne 11. 8. 2020 byl žalobce v té době držitelem živnostenského oprávnění pro živnost volnou „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, rozsah živnosti „Zprostředkování obchodu a služeb“ a „Velkoobchod a maloobchod“. Dle kontrolního zjištění prováděl žalobce v období minimálně od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020 nákup a prodej předmětů kulturní hodnoty. Tato činnost je obsahovou činností živnosti vázané „Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“. Kontrolní protokol č. j. MUOR 126351/2020 byl žalobci doručen dne 19. 8. 2020. Žalobce proti němu podal námitky dne 28. 8. 2020, jimiž rozporoval kontrolní zjištění tvrzením, že v kontrolovaném období prováděl nákup a prodej předmětů kulturní hodnoty nikoli jako podnikající fyzická osoba, ale jako nepodnikající osoba v rámci své zájmové činnosti – sběratelství. Poukázal také na to, že ke stejnému názoru dospěla opakovaně jak PČR, tak finanční úřady. Správní orgán I. stupně vyrozuměl odvolatele o vyřízení námitek písemností ze dne 10. 9. 2020, kdy námitky žalobce jako nedůvodné zamítl. Poté správní orgán I. stupně dne 11. 11. 2020 zahájil řízení o přestupku doručením oznámení č. j. MUOR 161615/2020 a poučil žalobce o jeho procesních právech. Součástí správního spisu je usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Karviná, oddělení hospodářské kriminality ze dne 9. 10. 2020, jímž orgán činný v trestním řízení věc trestního šetření vedeného proti žalobci pro podezření z trestného činu neoprávněného podnikání podle § 251 trestního zákona odevzdal správnímu orgánu I. stupně s tím, že je možné se domnívat, že byly naplněny znaky přestupku na úseku podnikání. Přílohu usnesení tvoří spisový materiál PČR. Písemností č. j. MUOR 166297/2020 doručenou 23. 11. 2020 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 7. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku (specifikace v odstavci 1. tohoto rozsudku) a uložil mu správní trest. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání téměř shodného obsahu, jaký má správní žaloba, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
8. Podle ust. § 2 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.

9. Podle ust. § 23 živnostenského zákona jsou živnosti vázané uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu.
10. V Příloze 2 živnostenského zákona je předmětem podnikání živnosti vázané také „Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“.
11. Podle ust. § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měla živnostenské oprávnění.
12. Jako stěžejní pro posouzení věci shledal krajský soud žalobní tvrzení, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že žalobce nakupoval a prodával předměty kulturní hodnoty, tedy, že nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku.
13. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona výrok rozhodnutí o přestupku musí mj. obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí určil, že žalobce se *uznává vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona, jehož se dopustil z nedbalosti tím, že s působností na území České republiky prováděl nejméně v období od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020 nákup předmětů kulturní hodnoty za účelem jejich prodeje a prodej, přičemž prostřednictvím aukčního portálu Aukro.cz (úctu „kawie“) nabízel a prodal 2 455 předmětů kulturní hodnoty (především mincí a medailí) v celkové částce 2 515 351 Kč, a prostřednictvím inzertního portálu Sbazar.cz (úctu „X“) nabízel k prodeji 195 předmětů kulturní hodnoty v celkové částce 703 349 Kč, tedy provozoval činnost, která je předmětem živnosti vázané s předmětem podnikání „Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění.* Je nepochybné, že řádně formulovaný výrok rozhodnutí o přestupku je zcela zásadní a nezastupitelnou náležitostí rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 8 As 182/2019). Tomuto výroku obsahujícímu tzv. skutkovou větu, která je konkrétním popisem skutku a v níž se odráží skutková podstata přestupku, jež je určena zákonem, musí také odpovídat náležité odůvodnění opřené o provedené důkazy.
14. V posuzované věci je skutková podstata přestupku upravena § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měla živnostenské oprávnění. V případě žalobce šlo o podezření z činnosti, která je živností vázanou dle Přílohy 2 živnostenského zákona, a to *nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty*. Na základě těchto právních norem (§ 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona a definice předmětné vázané živnosti obsažené v Příloze 2 tohoto zákona) bylo povinností správního orgánu I. stupně prokázat, že žalobce v období, které správní orgán vymezil, tj. od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020, nejen prodával prostřednictvím označených portálů předměty kulturní hodnoty, ale také, že je ve stejném období nakupoval.
15. Obsahem správního spisu (zejm. kontrolní protokol ze dne 11. 8. 2020) má krajský soud za prokázané, že správní orgán svou kontrolní činnost u žalobce zaměřil výlučně na prodej předmětů kulturní hodnoty prostřednictvím označených portálů, avšak jejich nákupem ve sledovaném období se již nezabýval. V kontrolním protokolu pouze uvedl, že žalobce dle vlastního tvrzení neukončil svou sběratelskou činnost a svou sbírku stále doplňuje o nové numismatické a jiné předměty, které nakupuje jednotlivě i ve skupinách, do sbírky

zařazuje předměty, které mu chybějí a jiné nabízí k prodeji (str. 3 protokolu). Tuto část kontrolního protokolu pak správní orgán I. stupně také převzal do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z obsahu správního spisu, ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou zřejmé žádné konkrétní údaje o nákupu předmětů kulturní hodnoty žalobcem za účelem jejich prodeje za sledované období, tj. např. zda a kdy k nákupům došlo, jakým způsobem, příp. kde nebo od koho. Tvrzení žalobce zachycené v kontrolním protokolu je velmi vágní a nekonkrétní, takže samo o sobě má zcela minimální vypovídací hodnotu. Žalobcem popsaná činnost (pokračování ve sběratelské činnosti nákupem numismatických předmětů) časově spadá toliko do blíže neurčeného období „po přelomu let 2018 a 2019“ a nevypovídá také nic o intenzitě nákupu.

16. K samotnému kontrolnímu protokolu, jenž je dle obsahu správních spisů stěžejním podkladem rozhodnutí, je přitom nutno zdůraznit, že proces kontroly dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v platném znění nemá sám o sobě charakter správního řízení, i když tím není vyloučeno, že se kontrolní protokol stane podkladem pro zahájení správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018 sp. zn. 4 As 105/2018). Těžištěm dokazování je však následující správní (v tomto případě přestupkové) řízení. V posuzované věci však správní orgán I. stupně dokazování směřující k prokázání činnosti žalobce spočívající v nákupu předmětů kulturní hodnoty neprovedl. Nepřistoupil ani k upřesnění žalobcových tvrzení z provedené kontroly jeho účastenskou výpovědí. Žalobce v průběhu kontroly, v přestupkovém řízení a také před orgány činnými v trestním řízení konzistentně tvrdil, že je sběratelem zejména numismatických předmětů kulturní hodnoty již od svých 17 - 18 let a jeho sbírka čítá tisíce kusů. K rozhodnutí část sbírky rozprodat jej vedla potřeba získání finančních prostředků na rekonstrukci domu. Žalobce také detailně přiblížil objektivní důvody, pro které byl nucen část sbírky rozprodat postupně a popřel, že by tímto způsobem získával prostředky k obživě. S touto žalobcovou setrvalou argumentací se správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích náležitě nevyporádaly.

17. Z pohledu skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání je žalobci kladeno za vinu, je nezbytné, aby ve vymezeném časovém intervalu, v němž se měl společensky škodlivého jednání dopouštět, byl žalobci prokázán nejen prodej předmětů kulturní hodnoty, ale rovněž jejich nákup, neboť obě tyto činnosti pouze ve své vzájemnosti naplňují skutkovou podstatu přestupku a musí také být v příčinné souvislosti, pakliže má být naplněno kritérium soustavnosti a kritérium realizace

nákupu a prodeje za účelem zisku (§ 2 živnostenského zákona). Na základě uvedeného krajský soud shrnuje, že v posuzovaném přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že by žalobce movité věci kulturní hodnoty v posuzovaném období soustavně nakupoval za účelem jejich prodeje s cílem dosažení zisku.

18. Správní orgán I. stupně ve svých úvahách vycházel mj. ze závěrů rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2012 č. j. 2 Afs 52/2011-46, který se velmi podrobně zabýval problematikou neoprávněného podnikání právě v souvislosti s prodejem sběratelských předmětů, takže zcela jistě jeho závěry představují určité vodítko pro posouzení daného případu. Krajský soud však musí zdůraznit, že přílehavost tohoto judikátu na nyní posuzovaný případ je jen částečná, a to z toho důvodu, že NSS se nezabýval nedovoleným podnikáním se sběratelskými předměty z pohledu správního trestání, tedy v rovině spáchání přestupku, ale z pohledu oprávněnosti vyměření daně z příjmů fyzických osob, kdy předmětem daně

byly příjmy z prodeje starožitností. Optikou takového předmětu řízení proto mohl NSS dospět k závěru, že nebylo-li prokázáno, že žalobce nějaké věci movité zakoupil za účelem jejich prodeje právě v tomto období (tj. zdaňovací období – *pozn. krajského soudu*), nejedná se o skutečnost, která by mohla vyvrátit závěr o realizaci činnosti žalobce za účelem zisku, neboť starožitnosti představují specifický typ zboží, jehož hodnota vyjádřitelná v penězích může narůstat postupně a vytvářet zisk až v dlouhodobějším časovém horizontu. Také o tento závěr označeného judikátu se opírá prvostupňové rozhodnutí (str. 10 poslední odst.). Taková úvaha však není přílehlavá v posuzované věci, jež se týká správního trestání, kdy je nezbytné, aby prokázaný skutek odpovídal skutkové podstatě přestupku stanovené zákonem. V daném případě však tato rovnice naplněna nebyla, když správní orgány obou stupňů žalobci neprokázaly, že v jimi vymezeném časovém období také prokazatelně nakupoval předměty kulturní hodnoty za účelem jejich prodeje. Krajský soud proto shledal žalobní tvrzení namítající neprokázání naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem za důvodné.

19. S ohledem na učiněné závěry krajský soud považuje vypořádání zbylých žalobních bodů za nadbytečné.
20. Krajský soud na základě shora uvedené argumentace zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§78 odst. 1 s. ř. s.) a ze stejných důvodů zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
1. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, a dále z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů). Náklady řízení celkem pak představuje částka 9 800 Kč.
21. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. srpna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu